

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΡΗΝΟΣ ΕΡΑΣΤΟΡ

Α! ή αύγη πλιό γιάκα μὲ δὲν γελάει,
Πλέον δέ Μάτις γιάκα μὲ δὲν ἀνθεῖ,
Γιατὶ αὐτὴ, πώ ἀγαπῶ, μὲ μισάει,
Τὴν λατρεύω, καὶ δὲν μὲ πονεῖ.

Σκληρὰ φύσις! γείπε τὴν ἀλήθειαν.
Οἱ ἄγγέλοι δὲν ἔχουν καρδιά;
Γιατὶ εἰς ἄγγελου μέσα τὰ στήθια
Ηὔρα πάγο, πυκνὴ σκοτεινία.

Ἄχι μὲ διώχνει τὸν ραῦρον τὸ φῶς μου,
Τὰ δάκρυά μου τὰ τόσα μισεῖ,
Καὶ δέ κάσμος εἶν· Ἄδης ἐμπρός μου,
Καὶ δέ τάφος κρυφὸς μὲ καλεῖ.

Αν μ' ἀρνήθης, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου,
Γένου χάρος καὶ νὰ τὴν ζωῇ·
Σ' ἀγαπῶ—εῖν· ή ήχὼ τῆς φωνῆς μου,
Σ' ἀγαπῶ—ἡ στερνή μου πνοή.

ΑΡ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

V.—Ἐπιτάφιον.

Ἐδώ κοιμᾶται δέ Νάρκισσος,
Πεζὸς καὶ ποιητής·
Ζῶντα πολλοὶ τὸν ἔκλαυσαν...
Ἄλλακτον νεκρὸν κάνεις!

VI.—Συνοφαρτία.

Εἰπώθη πῶς ή εὖαί σθητη Μαρία
Ἐπῆρε σουλιμά γιὰ ν' ἀποθάνῃ·
Κόσμεψ ψεύτη! ἀνόητη κοινωνία!
Τὸ σουλιμά δὲν ἔρεις τι τὸν κάνει; ..

VII.—Διὰ φίλαρον.

Μιὰ εἰδησὶ προχθὲς κυκλοφοροῦσε
Πῶς ἔχασ' ὁ Κύρ-Κώστας ¶ τὴν μιλάζ·
Μὲ λύπη του καθένας τ' ἀγροικοῦσε...
Γιατ' εἴχαμε προχθὲς Πρωταπριλία.

VIII.—Διάλογος μεταξὺ δύο φιλων περὶ
τινος δράματος, διπερ εἰς τούτων
εἶχεν ἀποστέλλει εἰς τὸ
Π. Διαγώνισμα.

Τὸ δράμα ἐστάλη, φίλε μου—Τὸ ἔρωτε
—Αλλὰ δὲν ἔβρασεύθη. —Σὲ συγχαίρω. ε

IX.—Διάλογος.

«Παντρεύομαι, τί λές;—» Ασχημα κάνεις.
—Η προῖκα εἶναι χοντρή!-Καιρὸς μὴ χάνης! ε

X.—Η γγ. Ἀρχὴ πρὸς Ποιητήν.

«Ἐπειδὴ δέ τόπος πρό τινος κυριεύεται
» Γπὸ ἐμετῶν σφοδρῶν κτλ.
» Διὰ ταῦτα, Κύριε, σᾶς ἀπαγορεύεται
» Νὰ ἐκδίδητε ποιήσεις ή πεζά. ε

ΤΑΚΙΝΟΣ.